

TURINYS

Liliputų saloje
5

Milžinų šalyje
23

Mokslinčių draugijoj
45

Ygagų žemėje
63

LILIPUTŲ
SALOJE

Laivo daktaras Guliveris ėjo uosto pakrante ir žvelgdamas į čia pat siautulingai bangas kedenančią jūrą mintijo, kiek daug ji žada atradimų. Juk pasaulis toks didelis ir pilnas netikėtumų.

— Oho, kokia ji patrakusi ir viliojanti, — atsiduso Guliveris, žvelgdamas į putotas bangų keteras. — Ir kiek nuotykių žada!

O tada, nieko nelaukdamas, jis sparčiu žingsniu pasuko prie netoliese prisišvartavusio laivo „Antilopė“. Guliveriui tąsyk atrodė, kad gražuolė „Antilopė“ išpildys visus jo troškimus.

Ir tikrai, laivo ir jo įgulos kelionės pradžia klostėsi kuo puikiausiai. Laivas skrodė vandenį tik pirmyn, į priekį, taigi, kaip kad mėgsta sakyti jūreiviai, pūtė palankus vėjas. Vis dėlto vieną dieną tas vėjas ėmė ir pasikeitė — „Antilopė“ apgaubė neperregimas ūkas, įgula nieko negalėjo įžvelgti, tad plaukė kaip kokie akliai ir galiausiai trenkėsi į uolą. Laivas sudužo. Guliveris kurį laiką murkdėsi vandeny, kol galiausiai atsidavė likimo malonei ir plaukė ten, kur nešė vėjas ir jūros bangos. Ir šįkart likimas buvo maloningas — laivo daktaras pasiekė krantą. Betgi buvo toks išvargęs, kad netrukus išsitiesė ant minkštos žolės ir kietai kietai užmigo...

Miegojo Guliveris gal kokias devynias valandas, o kai pabudo, niekaip negalėjo atsikelti. Ką ten atsikelti — jis nė pajudėti neįstengė. Drybsojo aukštelininkas ir juto, kad rankos ir kojos stipriai pririštos prie žemės. Negalėjo patikėti — net tankūs tamsūs plaukai vėjyje nejudėjo.

Guliveris jautė, kad visas jo kūnas nuo krūtinės iki kelių apraišiotas kažin kokiais plonyčiais raištukais. Jis tegalėjo žiūrėti į dangų. Aplinkui girdėjo tik nežinia ką keistai šnarant.

Netrukus pajuto kažką lipant koja, paskui krūtine — taip iki smakro. Pakreipęs akis žemyn, Guliveris išvydo žmogeliuką, smulkučią kaip nemenko vyro mažasis pirštelis. Tas mažylis rankose laikė lanką su strėlėmis. Dar kiek pavartęs akis, Guliveris išvydo daugiau tokių nykštukėlių ir nustebeš iš visų plaučių suriko:

— Gelbėkit! Padėkit!

Žinoma, liliputai persigando ir spruko šalin. Bet netrukus jie vėl sugrįžo. Vienas atsirado drąsesnis ir, norėdamas atidžiau apžiūrėti atklydėlį, prisiartinio prie pat Guliverio veido ir pakuteno nosį savo miniatiūriniu kardu. Įsispoksojęs jis pakėlė aukštyr savo rankas ir plonu balseliu sušuko:

— Hekinah degul!

Jo bičiuliai pakartojo šūkį ir įtempė lankus, pasiruošdami strėlių atakai.

— Tolgo phonak, — nuskambėjo komanda.

Ką tie žodžiai reiškia, laivo daktaras neturėjo nė menkiausio supratimo.

Betgi Guliveris irgi ne iš kelmo spirtas. Jis neketino laukti, kada

tos mažos žmogeliukų strėlytės tarsi adatėlės sužalos jam akis, tad šiaip taip vienoje pusėje atnarpliojęs siūlus, kuriais buvo surišti plaukai, pasuko galvą. Visgi vyras nusprendė elgtis apdairiai — tik gulėjo sau ramiai ir laukė. Pastebėję, kad įsibrovėlis grėsmės nekelia, liliputai nustojo šaudyti.

Pasukęs galvą, kiek leido pririšti plaukai, Guliveris pamatė pastatytą mažutėlaitį tiltelį ir kopėčias prie jo. Tada ant to tiltelio užsikabarojo vienas iš žmogeliukų, matyt, vyresnis pagal rangą, ir paliepė savo padėjėjams nupjauti virves, stipriai laikančias įkaito galvą. Vyresnysis palaukė, kol bus įvykdytas jo nurodymas, o tada išdrožė kalbą. Tiesa, reikėtų pripažinti, kad tas narsuolis liliputas kalbėjo kaip tikras oratorius: išraiškingai mostaguodamas rankomis, tarpais lyg ir grasindamas, tarpais žadėdamas ar net užjausdamas. Guliveris nuolankiai su viskuo sutiko, nors ir nesuprato nė žodžio.

Tįsodamas ant žemės Guliveris pasijuto kone miršantis iš bado, mat jau nebeprisiminė, kada burnoje ką buvo turėjęs. Pilvas grojo tikrų tikriausią maršą. Todėl sukaupęs drąsą jis pabandė paprašyti nors kąsnelio kito užkrimsti — pakėlė pirštus prie burnos, tokiu būdu rodydamas liliputams, kad yra alkanas.

Liliputai Guliverio norą iškart suprato.

Taigi netrukus jie pastatė dar daugiau kopėčių ir ant belaisvio sulipo arti šimto vietos gyventojų su pilnomis valgių pintinėmis.

Viskas buvo gardu, tik viena smulkmena — savo dydžiu kiekvienas patiekalas galėjo prilygti vieversio sparneliui. Tad toks aukštas drūtas vyras kaip Guliveris iš karto rijo po du tris valgius, vienu kartu sukramtydamas po tris jų duonos kepaliukus, kurie buvo didumo sulig žvirblio kiaušiniu. O vaišingieji žmogeliukai spoksojo išpūtę akis ir be galo stebėjosi neregėtu Žmogaus Kalno, kaip jie pavadino savo belaisvį, apetitu:

— Hekinah degul... Hekinah degul...

Kai ženklais Guliveris paprašė išgerti, liliputai tuoj pririto jų turėtą didžiausią statinaitę. Žmogus ištuštino šią vienu atsikvėpimu, mat statinaitėje tilpo ne daugiau kaip ketvirtis mums įprasto puodelio.

andas apie neįtikėtino dydžio įsibrovėlį netruko pasklusti po šalį. Tad kur buvęs, kur nebuvęs iš karto pristatė ir Liliputos žemės imperatoriaus pasiuntinys. Jis iškilmingai, prieštarauti neleidžiančiu balsu perskaitė savo valdovo įsakymą nugabenti Guliverį į sostinę.

Garsiai šurmuliuodami sujudo sukruoto liliputai vykdyti valdovo įsakymą — išruošti Žmogų Kalną į kelią. Tuojuo buvo nusiųsta į darbą penki šimtai dailidžių ir inžinierių, kad sukonstruotų didžiausią mašiną, kurią jiems kada teko dirbinti. Tai buvo medinis tiltas su dvidešimt dviem ratais. Plušo mažieji žmogeliukai iš peties ir po kelių valandų imperatoriaus nurodymas buvo įvykdytas. Dabar jiems kilo dar vienas nemenkas iššūkis — užkelti savo belaisvį ant to padirbinto